

Съсъ стража праща царь Квакунъ великий байрактаръ Мехурко съ поржчка да узнай какво се тука тай. Кой сж и какви неканенитѣ гости. Дали сж знатни, или прости. Ако излѣзатъ врагове — да ги плѣнятъ (ако, разбира се, се прѣдадатъ) ако ли сж сжсѣди дошли съ миромъ, любезно да ги доведатъ на разговоръ при царьтъ. Мехурко отишълъ и щомто ги зърналъ, веднага ги позналъ: — Това сж мишки, работата проста! Едно е чудно само и буди интересъ, че бѣли между тѣхъ не съмъ видѣлъ до днесъ!

Веднага той на стражата казалъ да си мирува, трѣгналъ съсъ *бѣлото кожухче* да хортува. Съ велико удивление и съ вирнати уши на жабата то погледъ спрѣло. Пъкъ неговитѣ слуги сиви били плашливи и да побѣгнатъ имъ се щѣло. Мишето бѣло разумѣло — съ заповѣдъ ги спрѣло. Самò искочило напрѣдъ, срѣщо скокливцитѣ застанало и речъ захванало: „Здравей почтенъ войникъ — рекло на Мехурка безъ смущение — моля за прощение, че пихме ви водата безъ ваше позволение. Умирахме отъ жажда, вода наидохме, пихме безъ да желаемъ вражда. Отъ сърдце благодаримъ за тия чудни глѣтки и севга сме готови къмъ вази на отплата съ подобна добрина“.

Отъ мъдрата очуденъ рѣчь Мехурко отговорилъ: „Моля, моля! Наший царь великъ за вашето уведоменъ присѣствие, то се знае, е любопитенъ да узнае отъ дѣ сте родомъ, какъ ви казватъ? И той изпрати менъ да ви покана ошъ сега на разговоръ при него. Приятно ни е много, че нашата вода намирате тѣй сладка. Да плащате не щемъ — що приемъ и ядемъ създалъ го е Всевисшнй за всички на земята, тѣй както слънцето, въздухътъ и луната“.

Тукъ Бѣлото Кожухче вежливо отговори: „Испълнена ще бжде волята на царя! Приятно ще ми бжде, тѣй заедно съсъ васъ, да се ява прѣдъ него, но . . . само не по вода, да моля ще посмѣя, да идемъ сухопжтомъ, да плавамъ не умѣя. Азъ царски синъ съмъ сжщо отъ родъ наврѣдъ познатъ, на мишето царство наслѣдникъ признатъ“.

Въвъ сжщий тоя мигъ, слизайки отъ разходка, съ свитата приближи великий царь Квакунъ. И щомъ го съгледа царский синъ опаша

— Бѣлото Кожухче — се малко уплаши. Защото не знайше, що иматъ тѣ въ ума си — добро ли, или зло. . .

Квакунъ се отличавалъ съ зелената си дрѣха, съ испжкнали очи, горящи катъ звѣзди. Той важно подскачалъ и плюскалъ на земята съ корема си голѣмъ. Отъ кой е родъ веднага мишето си спомнило, страхътъ си побѣдило. Величественъ сторило поклонъ царю Квакуну. И царьтъ благосклонно му лапата подалъ, усмихналъ се, казалъ: „Намъ ни е приятно, гостенину мили, седни почини си и събери сили. Отъ далечни, мисля, ти идешъ прѣдѣли, затуй до день днешенъ не сме се видѣли?“.

Пакъ се поклонило Бѣлото Кожухче, седнало съсъ царя редомъ на трѣвата.

Пакъ му царя рекалъ: „Милнй, разкажи ни ти кой си, отъ дѣ си, кой е твоя татко, майка ти коя е. Кждѣ ти отивашъ и по какъвъ случай допадна при насъ. Съ радостъ, дружелюбно ще бждешъ гостено, ако ни разкажешъ всичко ти почтено“.

Съсъ почетъ отвърна Бѣлото Кожухче: „Отъ царский родъ съмъ азъ по цѣлий свѣтъ прославенъ. Баща ми е потомъкъ на дрѣвнитѣ гризачи, на царя Опашана Иринарий трети, на петъ тавана цѣли върховенъ господарь, наслѣдени съсъ право отъ славни прадѣди. Но тая областъ скромна направи той огромна и завладѣ съ войни ошъ три мазѣ голѣми, единъ хамбаръ широкъ и нѣколко дюкяни на пастърма и свѣщи, катъ славно побѣди съсѣднитѣ царѣ. Пъкъ въ свадбенинъ си день за бѣлокожухката Цвѣрканка получи като зестра единъ обширенъ плѣвникъ. По цѣли свѣтъ такова царство нѣма — честъта ни е голѣма. Азъ царския съмъ синъ, по име Иглозжбъ, прѣзиме Опашанъ, по прѣкоръ Храбрый. Възпитанъ съмъ въвъ нашата мазѣ столична отъ много-мъдриятъ учитель Онуфрий Плѣхътъ, а имамъ специалность да бъркамъ изъ брашно, да носа орѣхи и да крада различни свѣщи, сирене, оризъ. Науката обичамъ силно и много книги съмъ изгризалъ. Пъкъ Храбрый съмъ нареченъ хей за какво юнашко дѣло:“

Веднѣжъ се случи тѣй — мишенца младнй число голѣмо надтичвахме се изъ полето. Азъ като немирникъ младъ, тичайки, се вмѣгнахъ въвъ гривата разкошна на лѣвъ, кой сладко